

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 91/2025-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], zastúpenej JUDr. Martinom Kováčsom, advokátom, Ružová dolina 17, Bratislava, proti postupu a rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 17C/187/2005 z 31. marca 2016, postupu a rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/155/2017 z 28. apríla 2021 a proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/306/2021 z 27. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu bola 11. januára 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutiami okresného, krajského a najvyššieho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Namieta tiež porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k postupu okresného a krajského súdu v označenom konaní. Sťažovateľka navrhuje zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, vrátenie veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a vyslovenie zákazu pokračovania v porušovaní jej práv. Požaduje primerané zadost'učinenie 11 000 eur od okresného súdu, 5 000 eur od krajského súdu a priznanie náhrady trov konania.

2. Okresný súd napadnutým rozsudkom zaviazal sťažovateľku (ako žalovanú) vo vzťahu k Stavebnému bytovému družstvu Bratislava II (ďalej len „žalobca“) na zaplatenie 107,05 eur s 11 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 30. marca 2004 až do zaplatenia a na náhradu trov konania. Vzájomný návrh sťažovateľky zamietol. Podstatou podanej žaloby bola pohľadávka

žalobcu vyplývajúca z vyúčtovania nákladov za užívanie bytu užívaného sťažovateľkou (ako členkou družstva) za rok 2002.

3. Krajský súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že sťažovateľku zaviazal na úhradu sumy 83,82 eur spolu s úrokom z omeškania zo sumy 83,82 eur od 30. marca 2004 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol a v zostávajúcej časti rozsudok prvostupňového súdu potvrdil.

4. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie z dôvodu, že žalobca ako strana konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. c) a f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Podstata dovolacích námietok spočívala v tom, že podanie na súd nebolo riadne podpísané oboma členmi štatutárneho orgánu žalobcu, keď podľa výpisu z obchodného registra v období od 17. mája 1995 do 30. júna 2005 bolo konanie v mene žalobcu upravené takto: *„Za predstavenstvo koná navonok predseda a podpredseda družstva alebo iný poverený člen predstavenstva. Predsedu počas jeho neprítomnosti zastupuje pri rokovaní predstavenstva podpredseda. Právne úkony predstavenstva, pre ktoré je predpísaná písomná forma, podpisujú za družstvo aspoň dvaja členovia predstavenstva.“* Žaloba s ohľadom na uvedené podľa sťažovateľky nebola podaná oprávnenou osobou. Ďalej sťažovateľka v podanom dovolaní namietala nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, a to s ohľadom na prevod vlastníckeho práva k bytu v prospech sťažovateľky v priebehu odvolacieho konania (vklad vlastníckeho práva k bytu bol povolený 22. mája 2019 a napadnutý rozsudok krajského súdu bol vydaný 28. apríla 2021, pozn.). Aktívna vecná legitímácia na vymáhanie nedoplatkov na úhradách za plnenia a úhradách preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv patrí s ohľadom na § 8b ods. 1 písm. e) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“) správcovi bytového domu, nie žalobcovi.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením podané dovolanie odmietol. Vo vzťahu k dovolaniu podľa § 420 písm. c) CSP poukázal najvyšší súd na to, že každá právnická osoba má plnú spôsobilosť na právne úkony, pokiaľ jej táto spôsobilosť nebola obmedzená zákonom. To nebolo v dovolaní tvrdené a najvyšší súd také obmedzenie ani nezistil. Právna vada, ktorú sťažovateľka namietala vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu, má podľa najvyššieho súdu charakter prekročenia oprávnenia konať v mene žalobkyne ako právnickej osoby predsedom predstavenstva pri podaní návrhu na vydanie platobného rozkazu, teda nejde o otázku rozsahu spôsobilosti na právne úkony. Ustanovenie § 420 písm. c) CSP sa v zásade týka fyzických osôb a chráni práve tieto osoby.

6. Ďalej uviedol, že námietku týkajúcu sa prekročenia rozsahu oprávnenia predsedu predstavenstva žalobcu konať v mene žalobcu mala sťažovateľka vzniesť až v podanom dovolaní. Zároveň podľa dovolacieho súdu nejde o situáciu, keď by absentoval návrh na začatie konania, ale situáciu, keď absentoval podpis druhého člena štatutárneho orgánu. Ide teda o odstrániteľnú vadu konania, pri existencii ktorej musí súd umožniť žalobcovi, aby vadu odstránil. V prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom by sa vec vrátila do riadneho súdneho konania, kde by mohla byť dodatočne odstránená žalobcom. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP pritom platí, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Najvyšší súd preto konštatoval, že materiálne porušenie práva sťažovateľky

na súdnu ochranu nezistil. Ďalšie procesné úkony v konaní po podaní návrhu už urobili poverení zamestnanci žalobcu.

7. Napokon vo vzťahu k namietanému nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu najvyšší súd poukázal na to, že táto námietka má charakter zásadnej právnej otázky, avšak dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, pretože napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy.

II.

8. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že absenciu podpisu druhého člena štatutárneho orgánu žalobcu namietala už vo vyjadrení zo 16. augusta 2016. Opakovane uvedené namietala aj v podanom odvolaní. Argumentuje tým, že žalobca už pri podaní žaloby, ako aj počas konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca. Má ísť o takú vadu konania, ktorú bol súd prvej inštancie povinný skúmať z úradnej povinnosti kedykoľvek počas konania. Podľa sťažovateľky je nesporné, že v rozhodnom období bol žalobca oprávnený konať len prostredníctvom najmenej dvoch osôb, a to predsedu a podpredsedu predstavenstva s tým, že podpredseda družstva mohol byť zastúpený iným povereným členom predstavenstva. Ak bolo podanie na súd podpísané iba predsedom predstavenstva, takýto návrh nie je právne relevantným prejavom vôle žalobcu a nebol podaný oprávnenou osobou. Vo veci bol preto daný dovolací dôvod podľa § 420 písm. c) CSP, keď toto ustanovenie nemožno vykladať reštriktívne, ako to urobil najvyšší súd.

9. V druhom rade sťažovateľka namieta nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu, pretože v priebehu odvolacieho konania nadobudla byt do svojho výlučného vlastníctva. Na vymáhanie nedoplatkov bol tak aktívne legitimovaný len správca bytového domu, ktorým je Správa domov SBD Bratislava II (čo nie je tá istá právnická osoba ako Stavebné bytové družstvo Bratislava II). Vzhľadom na to, že k zmene vlastníctva došlo v priebehu odvolacieho konania, sťažovateľka nemala žiadnu možnosť opravného prostriedku. Princíp hospodárnosti konania nemôže byť nadradený základnému právu sťažovateľky na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, a preto namieta formalistické aplikovanie § 422 ods. 1 písm. a) CSP zo strany najvyššieho súdu.

10. Napokon sťažovateľka namieta dĺžku samotného konania, ktoré trvalo takmer 16 rokov – na okresnom súde bolo rozhodnuté po 11 rokoch a odvolaciemu súdu trvalo ďalších 5 rokov, kým rozhodol.

III.

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom okresného súdu:

11. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka proti napadnutému rozsudku okresného súdu podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 28. apríla 2021. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity, ktorý vo vzťahu k preskúmanému rozsudku okresného súdu opodstatňuje uprednostnenie právomoci krajského súdu [čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Uvedená skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum

namietaných porušení rozsudkom okresného súdu, preto ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K námietke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu:

12. S poukazom na princíp subsidiarity (popísaný v bode III.1 tohto uznesenia) je v zásade potrebné odmietnuť ústavnú sťažnosť aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, keďže sťažovateľka podala proti tomuto rozhodnutiu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením. Uvedené však platí len vo vzťahu k tým námietkam sťažovateľky, ktoré skutočne mohla uplatniť v dovolacom konaní a ktoré preto najvyšší súd aj preskúmal. Takýto prieskum možno konštatovať vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. c) a f) CSP, kde sťažovateľka namietala absenciu podpisu druhého člena štatutárneho orgánu žalobcu na podanej žalobe. V časti týchto námietok preto ústavný súd sťažnosť vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajskému súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

13. Druhá časť dovolacích námietok sťažovateľky smerovala k nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorú však najvyšší súd nepreskúmal, pretože podľa najvyššieho súdu síce ide o zásadnú právnu otázku, avšak dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP v tomto prípade nebolo prípustné, pretože napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy.

14. Z podaného dovolania vyplýva, že sťažovateľka vo vzťahu k nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu namietala, že krajský súd túto vadu prehliadol a vo veci rozhodol. Pre ústavný súd bolo v prvom rade podstatné, či túto dovoláciu námietku vyhodnotil správne.

15. Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že sa touto argumentáciou sťažovateľky krajský súd skutočne nezaoberal, avšak vyplýva z neho zároveň aj to, že sťažovateľka túto skutočnosť v podanom odvolaní (ani v ďalšom vyjadrení) nenamietala.

16. Platí, že: „... *Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamietajú. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal.*“ (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/205/2009 z 29. 6. 2010).

17. Pokiaľ teda sťažovateľka nedostatok vecnej legitímácie žalobcu v priebehu odvolacieho konania výslovne nenamietala, krajský súd nebol povinný sa k tejto procesnej podmienke nijakým spôsobom vyjadriť. Z podaného dovolania zároveň vyplýva ani nie tak námietka sťažovateľky, že sa krajský súd s touto jej argumentáciou nevysporiadal, ale že sa so splnením tejto procesnej podmienky vysporiadal zle. Správne preto najvyšší súd posúdil, že sťažovateľka namietala nesprávne posúdenie právnej otázky, ktorej prieskum bol však neprípustný. Postup najvyššieho súdu bol v tomto prípade logický správny a ústavná sťažnosť je preto v tejto časti vo vzťahu k najvyššiemu súdu zjavne neopodstatnená [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

18. Sťažovateľka s ohľadom na odmietnutie dovolania podľa § 421 CSP namietala, že najvyšší súd porušil jej právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Súdom, ktorý námietky sťažovateľky preskúma, však môže byť aj ústavný súd, ktorý je práve s ohľadom na nemožnosť dovolacieho prieskumu tak povinný urobiť. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru preto ústavný súd konštatuje zjavnú neopodstatnenosť [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

19. Sťažovateľka poukazuje na § 8b ods. 1 písm. e) zákona č. 182/1993 Z. z., podľa ktorého je pri správe domu správca domu povinný sledovať úhrady za plnenia a úhrady preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv od vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a vymáhať vzniknuté nedoplatky. Aktívna vecná legitimácia na vymáhanie nedoplatkov preto odo dňa prevodu vlastníckeho práva zo žalobcu (družstva) v prospech sťažovateľky patrí výlučne správcovi bytového domu.

20. Podstatou podanej žaloby bola pohľadávka žalobcu (družstva) vyplývajúca z vyúčtovania nákladov za užívanie bytu užívaného sťažovateľkou (ako členkou družstva) za rok 2002. Ide o nedoplatok z vyúčtovania spotreby ÚK, TÚV, SV a služieb spojených s užívaním predmetného bytu. Podstatné je, že ide o pohľadávku družstva (ako pôvodného vlastníka nehnuteľnosti) vo vzťahu k sťažovateľke (pôvodne členke družstva a nájomkyne predmetného bytu).

21. Bytové družstvo má vo vzťahu k správcovi bytového domu postavenie ako každý iný vlastník bytu – podieľa sa na úprave a údržbe bytového domu, a teda je povinné prispievať do fondu prevádzky, údržby a opráv bytového domu a tiež mesačne hradiť úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu. Vo vzťahu k členom družstva je zároveň v inej pozícii ako správca bytového domu voči vlastníkom – ako vlastník je prenajímateľom bytu vo vzťahu k členovi družstva ako nájomcovi. Ešte jednoduchšie povedané – správca bytového domu vykonáva správu bytového domu aj vo vzťahu k družstvu ako vlastníkovi konkrétneho bytu (ak už družstvo nie je vlastníkom celého bytového domu). Člen družstva je až do nadobudnutia vlastníckeho práva k bytu iba nájomcom a finančné záväzky má len voči prenajímateľovi (družstvu). Prevodom vlastníckeho práva k bytu sa tento vzťah, samozrejme, mení – ako vlastník bytu bude pôvodný člen družstva hradiť všetky úhrady len správcovi na účet bytového domu a nájomný vzťah (ako aj členský vzťah) s družstvom zaniká, avšak to neznamená, že spolu s prevodom dochádza aj k postúpeniu pohľadávok družstva voči bývalému členovi na správcu. Takýto záver z ničoho nevyplýva a ani nemá prečo. Družstvo je totiž povinné prispievať na účet bytového domu ako každý iný vlastník, a to bez ohľadu na to, či mu nájomca platí, alebo nie. To znamená, že finančné záväzky družstva ako vlastníka bytu vo vzťahu k správcovi bytového domu môžu byť (aj pravdepodobne budú) uhradené aj napriek dlžnému nájomnému. Postúpenie pohľadávky na správcu bytového domu by tak nedávalo zmysel. Správca bytového domu je teda oprávnený (a zároveň povinný) vymáhať všetky nedoplatky na úhradách za plnenia a na úhradách preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv od sťažovateľky až od momentu, keď sa stala vlastníkom predmetného bytu.

22. S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že žalobca bol v čase rozhodnutia krajského súdu aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, krajský súd preto nepochybil a ústavná sťažnosť sťažovateľky je preto aj v tejto časti zjavne neopodstatnená a je ju potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K námietke podania žaloby neoprávnenou osobou:

23. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí preskúmal námietky sťažovateľky týkajúce sa absencie podpisu druhého člena štatutárneho orgánu na podanej žalobe, pričom (a) nezistil možnosť aplikácie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. c) CSP a (b) nezistil materiálne porušenie práva sťažovateľky na súdnu ochranu. Najvyšší súd pritom poukázal na podstatu argumentácie sťažovateľky, ktorou je prekročenie oprávnenia konať v mene žalobcu ako právnickej osoby pri podaní návrhu na vydanie platobného rozkazu. Podľa najvyššieho súdu teda nejde o otázku rozsahu spôsobilosti na právne úkony.

24. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa právne správne vysporiadal s argumentáciou sťažovateľky, keď konštatoval, že tento dovolací dôvod aplikovať nemožno.

25. V prvom rade možno vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky poukázať na to, že na rozdiel od hmotnoprávných úkonov pri procesných úkonoch nemožno uvažovať o platnosti a neplatnosti procesného úkonu (II. ÚS 350/2021). V prípade nedostatku niektorej z procesných podmienok hovoríme o vadách konania, ktoré môžu byť odstrániteľné alebo neodstrániteľné, pričom absentujúci podpis druhého člena štatutárneho orgánu považuje ustálená rozhodovacia prax (ústavného súdu a aj najvyššieho súdu) za vadu odstrániteľnú (napríklad III. ÚS 302/2023). Správne preto najvyšší súd poukázal na to, že ak aj podaná žaloba trpela vadou v podobe absencie podpisu druhého člena štatutárneho orgánu, táto bola veľmi jednoducho odstrániteľná – okrem prípadu, ak by bolo zrejmé, že by podanie druhý člen štatutárneho orgánu nikdy nebol podpísal (pretože by s podaním nesúhlasil). Rovnako správne však najvyšší súd poukázal na to, že v žiadnom z ďalších podaní a ani v priebehu súdneho konania na takýto problém nebolo poukázané a takáto vada už nebola namietaná vo vzťahu k žiadnemu z časovo nasledujúcich právnych úkonov ani samotnou sťažovateľkou. Zrušenie rozhodnutí okresného a krajského súdu by tak skutočne znamenalo len to, že po vrátení veci by druhý člen štatutárneho orgánu podanie podpísal a vec by znova musela prejsť rozhodovacím procesom minimálne na prvom stupni. Uvedené by nebolo zjavne hospodárne (a okrem iného by znamenalo iba navyšovanie trov konania), a to o to viac, že námietky sťažovateľky nesmerujú k podstate veci – po odstránení vady by (podľa toho, aké skutočnosti namietala sťažovateľka v podanom dovolaní) už nezostalo nič sporné.

26. Aj v tomto prípade preto ústavný súd konštatuje ústavnoprávne konformný výklad najvyššieho súdu, ktorý dovolanie sťažovateľky aj v tejto časti odmietol, keď porušenie práva sťažovateľky na súdnu ochranu nezistil. Ústavná sťažnosť sťažovateľky je preto aj v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ústavným súdom odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu práva sťažovateľky na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného a krajského súdu:

27. Podľa stabilizovanej a konštantnej judikatúry ústavného súdu ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (analogicky aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo. Podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je

odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. II. ÚS 55/02, I. ÚS 226/08).

28. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie pred okresným a krajským súdom bolo v čase jej podania právoplatne skončené. Ak už teda v čase podania ústavnej sťažnosti ani okresný a ani krajský súd vo veci sťažovateľky nekonali, nemohli ani porušovať jej právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. v primeranej lehote.

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného a krajského súdu v napadnutom konaní po jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

30. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu